

Sygn. akt IV CSK 622/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa H. J.

przeciwko Gminie O., J. R., Powiatowi O. i Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] w O.

o wydanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa od powoda kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Wymogowi zawartemu w punkcie pierwszym skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Ponadto powołanie się na zaistnienie tej przesłanki wymaga sformułowania zagadnienia prawnego odwołującego się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Skarżący powód natomiast domaga się rozstrzygnięcia, czy sposób przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji postępowania dowodowego nie narusza prawa do obrony pozwanego w sprawie o naruszenie posiadania oraz nie narusza prawa do równego

traktowania stron w postępowaniu cywilnym. Przyjmując, że wskazanie na naruszenie prawa do obrony pozwanego jest wynikiem oczywistej omyłki, nie można już jako takiej omyłki potraktować wskazania sprawy jako sprawy o naruszenie posiadania, którego to charakteru sprawa niniejsza nie ma. Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W wypadku oparcia skargi kasacyjnej w zasadzie wyłącznie na niedopuszczalnych zarzutach odnoszących się do zagadnienia oceny materiału dowodowego (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.), wskazana przez skarżącego podstawa skargi nie pozwala na ocenę tych przesłanek i nie może dojść zarówno do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, jak i oceny przesłanki oczywistości skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., 99, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461).